

TAMARA HAAGMANS

Alles op het spel

UITGEVERIJ GLB

Lily

Ik lees de mail nog eens, bang dat ik het verkeerd begrepen heb. De tekst blijft hetzelfde, hoe vaak ik hem ook lees.

Wacht maar tot Marina dit hoort. Ze is mijn beste vriendin, maar ik weet zeker dat ze vreselijk jaloers zal zijn. Wie zou dat niet zijn? Ik ben zojuist uit weet ik hoeveel meisjes gekozen om te dansen in de videoclip van Unity, een van de hotste boybands op aarde! En ik ga niet zomaar een dansje doen, maar een uitgebreide choreografie, die daarna door een of andere computernerd nageemaakt wordt met computersimulatie, zodat ze honderden figuren en cartoons de dans kunnen laten doen.

Mijn hele leven droom ik al van dansen. Alle audities van de laatste jaren, de eindeloze filmpjes die ik instuurde in de hoop dat iemand me zou ontdekken, het trainen waar geen einde aan leek te komen en het accepteren van kleine bijrolletjes om maar op te vallen; het is het allemaal zó waard als dit gaat lukken.

De cijfers onder aan de mail bij 'vergoeding' laten me duizelen. Alsof het niet een van de

coolste dingen ooit is, zelfs al zouden ze me er niet voor betalen. Volgens mij hoef ik het licht niet eens aan te doen, omdat ik zelf al zo straal.

Ik schuif het gordijn van mijn inloopkast aan de kant, mijn grote droom toen ik eerder dit jaar op mezelf ging wonen. Mijn ouders waren het daar helemaal niet mee eens, maar ze verstikten me vreselijk met hun bezorgdheid, hoe lief ze het ook bedoelden. ‘Je bent pas negentien. Je moet er nog van genieten dat je moeder je was doet en zorgt dat er eten op tafel staat.’ Uiteindelijk, na een wekenlange discussie, sloten we een compromis. Ik mocht op mezelf gaan wonen als ik slaagde voor mijn examen, maar mijn vader wilde het eerste jaar mijn huur en onkosten betalen, zodat ik kon nadenken over mijn toekomst. Hij wilde dat ik een fatsoenlijke studie ging volgen en niet alleen maar ging werken om een woning te kunnen betalen. Als dit goed gaat, kan ik misschien een dansopleiding proberen. Dan krijg ik misschien een studiebeurs.

Ik laat mijn vingers door de zachte haren van een van mijn pruiken glijden. Het ziet er prachtig uit, al die piepschuim hoofden met verschillende kapsels in de bekende vakkenkast van IKEA. Precies zoals ik het graag zie; van boven

tot onder geordend. Ik heb ze in alle kleuren van de regenboog, die pruiken. Met dreads, met vlechten en zelfs met krullen. Hoewel het eigenlijk begon uit noodzaak, bleef ik ze kopen toen ik ze niet meer nodig had, omdat ik hield van het gevoel dat zo'n pruik me gaf. Alsof ik even iemand anders kon zijn. Toen ik de oproep voor de videoclip zag, kwamen ze ineens ontzettend goed van pas.

Ze hebben voor mij gekozen omdat mijn auditietape met kop en schouders boven de rest uitsteekt, schrijven ze. Op de tape dans ik op de muziek van de band, met elke vijftien seconden een ander kostuum aan en een andere pruik op, alsof ik twintig personen ineen ben. Elk kostuum heb ik een eigen dansstijl meegegeven en aan het eind van het filmpje dansen alle versies van mij met elkaar. We zijn er bijna een volle week mee bezig geweest, Marina, Alex en ik. Marina filmde, ik danste de blaren op mijn tenen en Alex heeft urenlang zitten editen, tot ik eindelijk tevreden was.

Het resultaat was indrukwekkend, gelukkig vinden de heren van Unity dat ook. Ze willen een afspraak met me op een of andere beurs. Degene die de digitale effecten van de clip gaat verzorgen staat daar om zijn nieuwste spel te

promoten, en ze willen van hem horen hoe we het gaan aanpakken.

Ik had nog nooit van die beurs gehoord, maar toen ik hem opzocht op Google zag ik tot mijn schrik dat het een van die dingen is waar Marina zo gek op is, waar mensen zich verkleeden als personages uit films en games. Het schijnt een hele happening te zijn. Marina is er een aantal keer per jaar te vinden. Je kunt er blijkbaar computerspellen en strips kopen en er zijn kramen met merchandise. Als ik Marina en Alex moet geloven, komen er hele groepen bij elkaar om tips uit te wisselen en zijn er zelfs acteurs en schrijvers aanwezig die handtekeningen verkopen en met wie je op de foto kunt. Hoe langer ik erover nadenk, hoe grappiger het me lijkt om zelf te ervaren hoe het is om daar rond te lopen.

In mijn inloopkast hangen minstens twintig kostuums en nog kan ik niet kiezen waarmee ik het minst uit de toon zal vallen. Via Google Afbeeldingen kwam ik het ene na het andere kunstwerk tegen. Dingen die ik nooit zelf zou kunnen bereiken met een kostuum en wat schmink.

Het lijkt me het beste om voor de makkelijke

oplossing te gaan: een zilveren catsuit met een lange zilveren pruik en felblauwe lenzen. Het is geen bestaand wezen, maar dat maakt niets uit. Ik heb Marina vaak genoeg met een hoorn op haar voorhoofd zien vertrekken. Of je het nu als compleet kostuum koopt of zelf samenstelt, alles is goed. Er zijn geen regels, en dat is juist het leuke. Ik hang hem alvast klaar.

De zeurderige piep van mijn alarm klinkt uit mijn tas. Als ik het hoor grijp ik uit gewoonte naar mijn pillen voor ik me realiseer dat dit niet het neem-je-medicijnenpiepje is. Op mijn telefoon staat de naam van het ziekenhuis, gevolgd door een notitie: **Controle, Martijn, 15.00**. Het is maar goed dat mijn moeder me heeft geleerd die alarmen altijd ruim op tijd te zetten, anders had ik moeten rennen.

Een uur later zit ik tegenover Martijn op een stoel. Ik kom hier al jaren maar ik zal me nooit echt fijn voelen als ik hem zie. Vroeger moest ik elke maand naar hem toe, maar tegenwoordig zie ik hem gelukkig nog maar halfjaarlijks, om er zeker van te zijn dat alles goed is. Eigenlijk hoeft dat niet zo vaak meer, maar mijn vader staat erop dat Martijn me twee keer per jaar controleert en, als het nodig is, een bloedonder-

zoekje of extra vitamines voorschrijft. Omdat ik de laatste tijd iets sneller moe ben heeft hij weer allerlei tests laten doen. Uit een van de tests is gekomen dat er ergens een ontsteking zit, maar de waardes zijn niet schrikbarend hoog en een antibioticakuur zou het probleem moeten oplossen. Als het allemaal zo simpel gaat, sta ik over tien minuten alweer buiten.

Ik vertel enthousiast het goede nieuws van de videoclip en dat ik er zoveel zin in heb. Ik doe net of ik de frons op zijn voorhoofd niet zie. Tot hij zijn mond opendoet en ik het niet meer kán negeren.

‘Ik vind het geen goed plan, Lily. Je weet dat het belangrijk is om rust te houden tot we zeker weten dat er niets aan de hand is, en als een malle dansen en je uitsloven is niet mijn idee van rust houden.’ Hij geeft me niet eens de tijd om iets terug te zeggen. ‘Ik verwacht geen tegenspraak. Ik heb je ouders beloofd dat ik je goed in de gaten zou blijven houden. Het is nog te vroeg, de resultaten van je laatste onderzoek en het biopt zijn nog niet binnen en we willen niets doen wat je gezondheid in gevaar kan brengen.’

Typisch. Vol met chemische troep stoppen mag wel, maar een middagje doen waar ik al

mijn hele leven van droom, dat is te veel gevraagd.

‘Het zijn maar een paar dansjes. Ik hoef geen marathon te lopen! Ik krijg genoeg pauze en er is een EHBO’er aanwezig.’ Dat laatste weet ik niet zeker, maar dat hoeft hij niet te weten.

De rimpels in zijn voorhoofd worden dieper.

‘Ik dans al een jaar uren per dag,’ ga ik snel verder, ‘en vroeger deed ik dat nog veel meer en veel intensiever. Het enige verschil is dat ik het nu voor een camera moet doen. Dit is wat ik wil, en ik weet zeker dat het lukt.’

Ik weet wat hij gaat zeggen nog voor hij zijn mond opendoet: ‘Ja, maar je bent ook heel ziek geweest.’ Dat zegt hij altijd. Dat zei hij ook tegen mijn ouders toen het erom spande of ik zou overgaan in de brugklas. Ik zou ontzettend hard moeten blokken en dan nog was de kans dat ik het jaar moest overdoen erg groot.

Ik wilde het doen. Ik wilde het proberen. Martijn haalde mijn ouders over om met school te gaan praten en het einde van het liedje was dat mijn mentrix samen met mijn ouders besloot dat het beter was dat ik het jaar zou overdoen. Ik weet zeker dat ik het best had gehaald, maar omdat mijn vader degene was die de rekeningen betaalde, was hij ook degene die het laatste

woord had, en dus liep ik mijn hele leven vanaf dat moment een jaar achter.

Ik ben al dat betuttelen en afdwingen een beetje zat nu. Kom op, zeg. Ik ben geen kind meer! Als ik wil dansen voor een draaiende camera, dan heeft hij daar helemaal niets over te zeggen. Bovendien ben ik al jaren geleden genezen verklaard. Ik hoef niet meer rustig aan te doen. Maar vertel dat maar eens aan mijn overbezorgde ouders. Dankzij hen zit ik nu hier. Sinds ze die ontsteking hebben gevonden en Martijn voor de zekerheid ook een biopt wilde nemen, zit mijn moeders bezorgdheid weer in overdrive.

‘En als ik beloof dat ik de rest van de tijd heel veel rust neem en zal luisteren naar wat jij zegt en heel veel vitamines zal slikken?’

Weer die ernstige blik. Ik heb al spijt dat ik niet gewoon mijn mond heb gehouden. Hij kan me niet tegenhouden als hij van niets weet. Net als ik wil zeggen dat ik het niet doe, om maar van hem af te zijn, schraapt hij zijn keel en kijkt me aan over de rand van zijn bril. ‘Als je zorgt dat je mijn telefoonnummer bij je hebt en mij belt als er iets niet goed gaat, denk ik dat we het wel kunnen regelen. Ik meen het, het gaat alleen goed als je naar je lichaam blijft

luisteren en het kan alleen als je zorgt dat er iemand bij je is.'

Ik knik enthousiast. Als ik op die manier van het gezeur af ben, beloof ik hem zelfs dat ik in mijn blote kont op de top van de Eiffeltoren ga staan om het Wilhelmus te zingen. 'Ja, natuurlijk. Ik vraag mijn vriendin wel of ze meegaat. Zij let wel op me.'

Ik kan zeggen wat ik wil, hij komt er toch nooit achter dat ik niemand meeneem.

'Ik geef je een recept voor dexamethason tegen de misselijkheid, gewoon voor de zekerheid, en jij zet mijn nummer als snelkeuze in je telefoon. Let op dat je de antibiotica en deze pillen elke dag op dezelfde tijd inneemt, anders heeft de dexamethason geen effect.'

Driftig knikkend prent ik mezelf in: *Na de resultaten van die laatste tests geen vervolgspraak met Martijn meer maken.* Ik begrijp zijn probleem niet. Ik ben niet ziek meer. En bovendien: ik ben al volwassen! De tijd dat mijn moeder mijn hand moest vasthouden of dat ik bij elke keuze naar haar of naar mijn vader keek is voorbij. Misschien nog niet voor Martijn, maar vanaf nu beslis ik zelf over mijn gezondheid en mijn agenda.

'Denk erom. Bellen als er iets niet in orde is.